

ΤΙΤΛΟΣ

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

14

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Η ομιλία του κ. Κ. ΡΙΖΟΥ, Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου ε.τ.
στην Ημερίδα του Δικηγορικού Συλλόγου Πειραιώς της 5.6.2007

Ευχαριστώ το ALBA, GRADUATE BUSINESS SCHOOL, την LАWNET Α.Ε. και ιδιαίτερως τον φιλόξενο Δικηγορικό Σύλλογο Πειραιώς, ο οποίος είναι πάντοτε πρόθυμος να προωθήσει και να υποστηρίξει κάθε εποικοδομητική ιδέα για τη βελτίωση της απονομής ουσιαστικής δικαιοσύνης, για την ευγενική τους πρόσκληση στην εξαιρετικά ενδιαφέρουσα σημερινή Ημερίδα.

Η Ολομέλεια των δικαστών του Πρωτοδικείου Αθηνών στην 11/2006 απόφασή της καταγράφει, ότι « ... οι συνθήκες εργασίες στο Πρωτοδικείο Αθηνών ολοένα και επιδεινώνονται. Η κατάσταση για τους δικαστικούς λειτουργούς ... έγινε πλέον αφόρητη ...».

Πράγματι, από έναν πίνακα, που έχει δημοσιευθεί, προκύπτει, ότι το 2005 κατατέθηκαν προς εκδίκαση στο εν λόγω Πρωτοδικείο, πάσης φύσεως δικόγραφα 215.970 και το έτος 2006, 229.972.

Η κατάσταση αυτή της πλημμυρίδας των υποθέσεων είναι φανερό, ότι έχει φέρει τους δικαστές μας σε απόγνωση και συνεπάγεται σοβαρή βραδύτητα στην απονομή της δικαιοσύνης, αλλά και χαμηλότερη ποιότητα από την υψηλή εκείνη, που μπορεί και επιθυμεί να επιτύχει κάθε δικαστής.

Μήπως το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης στην Ελλάδα καταρρέει; Μήπως ο συνεχώς αυξανόμενος φόρτος των δικαστών μας έχει ως αποτέλεσμα να τίθεται σε κίνδυνο, πέραν της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και η λειτουργική ανεξαρτησία των δικαστών; Μήπως, επιτέλους, είναι η κατάλληλη ώρα να δώσουμε ιδιαίτερη σημασία στην καταφυγή **εναλλακτικών μορφών επιλύσεως διαφορών**, ώστε να μη θεωρηθούμε άφρονες Επιμηθείς;

Η μειωμένη αποτελεσματικότητα στην παροχή έννομης

προστασίας στο παρελθόν ευνόησαν συχνά την ανάπτυξη ποικίλων σχημάτων και διαδικασιών για την επίλυση των διαφορών στα διάφορα κράτη.

Οι εναλλακτικές μορφές επιλύσεως των διαφορών συνδέονται, κατά πρώτον, με την παθολογία της λειτουργίας της κρατικής δικαιοσύνης.

Φυγόκεντρες δυνάμεις από την κρατική δίκη θα μπορούσε κάποιος να επισημάνει, σε διεθνή γενική θεώρηση, τη μακρά διάρκεια των διαδικασιών μέχρι την έκδοση οριστικής και αμετάκλητης δικαστικής απόφασης.

Αλλά και πέραν τούτου, η δυσκολία μιας ασφαλούς πρόγνωσης ως προς την έκβαση του δικαστικού διακυβέυματος. Σε ορισμένα κράτη, ιδίως στα αγγλοσαξονικά, πρέπει να προστεθεί και δυσβάσταχτο βάρος της δικαστικής δαπάνης στο απολέσαντα τη δίκη.

Το σχέδιο Lord Woolf, που συνετάγη προς ενθάρρυνση της ιδέας της συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων, σε σχέση με την κρατική δίκη, αναφέρει, ότι το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης στη Μεγάλη Βρετανία, είναι «too expensive, too slow, too unequal, too uncertain».

Στην Ελλάδα, έχουν γίνει προσπάθειες για ενδοδικαστική συμβιβαστική επίλυση των διαφορών σε όλους τους ισχύσαντας κατά καιρούς δικονομικούς νόμους. Στην προϊσχύουσα Πολ.Δ. του Maurer προβλέπετο η δυνατότητα ενδοδικαστικής συμβιβαστικής επίλυσης των πολιτικών διαφορών στα άρθρα 521 – 527. Ο θεσμός αυτός δεν ευδοκίμησε και 60 χρόνια μετά τη θέσπιση του καταργήθηκε.

Στο σχέδιο του Κ.Πολ.Δ. επιχειρήθηκε η αναβίωση του θεσμού της συμβιβαστικής επίλυσης των διαφορών με την

Σημείωση: Θεωρούμε, ότι θα ήταν ιδιαίτερως χρήσιμο, στη περίπτωση που το τεύχος του «Δελτίου Α.Ε. και Ε.Π.Ε.» παραδίδεται στο Λογιστήριο της Α.Ε. ή της Ε.Π.Ε., να παραδίδεται **φωτοτυπία των ένθετων σελίδων (33 - 36)** στην Νομική Υπηρεσία / στο Νομικό Σύμβουλο / στο Διευθύνοντα Σύμβουλο / στο Γενικό Διευθυντή / στον Οικονομικό Διευθυντή προς ενημέρωσή του / της και να αρχειοθετούνται για μελλοντική χρήση.

ανάθεση σχετικής αρμοδιότητας στον Εισηγητή Δικαστή.

Κι αυτή, όμως, η προσπάθεια κρίθηκε ανεφάρμοστη και ανακόπηκε με την τροποποίηση του έτους 1971.

Στον ισχύοντα Κ.Πολ.Δ. το συμβιβαστικό έργο διατήρησε κατ' αποκλειστικότητα το δικαστήριο, όπως προκύπτει από σειρά διατάξεων της τακτικής διαδικασίας αλλά και των ειδικών διαδικασιών. Ως λ.χ. **στο άρθρο 208**, όπου προβλέπεται η υποχρεωτική συμβιβαστική μεταξύ των διαδίκων προσπάθεια του Ειρηνοδίκη κατά την α' συζήτηση της ένδικης υπόθεσης, **στο άρθρο 209 επ.** της ίδιας δικονομίας, που ρυθμίζεται η γενική αρμοδιότητα του Ειρηνοδίκη για συμβιβαστική επέμβαση και πριν από την άσκηση αγωγής, **στο άρθρο 233, παράγρ. 2**, που αφορά την απόπειρα συμβιβασμού κατά τη διάρκεια της τακτικής δίκης και εφόσον το δικαστήριο κρίνει σκόπιμη μια τέτοια προσπάθεια, την απόπειρα συμφιλίωσης των συζύγων **στο άρθρο 602**, στις γαμικές διαφορές, καθώς και την απόπειρα συμβιβασμού **στο άρθρο 667**, στο πλαίσιο της εκδίκασης των εργατικών διαφορών.

Το άρθρο 214α Κ.Πολ.Δ., που προστέθηκε σχετικώς πρόσφατα, εισήγαγε τη δυνατότητα επίλυσης της ένδικης διαφοράς σε συνάντηση μεταξύ των διαδίκων και των δικηγόρων τους με την παρουσία ενδεχομένως και τρίτου προσώπου κοινής επιλογής. Η διάταξη όμως αυτή, η εφαρμογή της οποίας καθυστέρησε επί 5 έτη από την ημερομηνία δημοσίευσής της στο οικείο Φ.Ε.Κ. το έτος 1995, έφερε ελάχιστα καρπούς. Από πρόχειρη έρευνα που έγινε στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης διαπιστώθηκε, ότι κατά τα έτη 2001 – 2003 οι συμβιβασμοί που έγιναν με βάση την ως άνω διάταξη δεν ξεπέρασαν τους 30 κατ' έτος και μόνο κατά τα έτη 2004, 2005, οι συμβιβασμοί ανήλθαν αντιστοίχως σε 32 και 38 χωρίς ποτέ να φθάσουν το φράγμα των 40 κατ' έτος. Ο απολογισμός δεν είναι και από τους πλέον αισιόδοξους.

Σε τι μπορεί να αποδοθεί η έλλειψη επιτυχίας του Θεσμού αυτού; Ίσως.

1. Στην απουσία διάθεσης καταφυγής στο Θεσμό αυτό των φυσικών ή αναγκαίων παραγόντων της δίκης, δηλ. στην αρνητική στάση των ίδιων των διαδίκων, που συνήθως υπέρμαχοι στο πνεύμα της διεκδίκησης «*του δικίου τους*», είναι ανυποχώρητοι, αλλά και των νομικών τους παραστατών και συμβούλων, που κρίνουν ενδεχομένως από παραδοσιακή στενή επαγγελματική θεώρηση της δικηγορικής ύλης ότι οι συμβιβασμοί δεν συμβάλλουν οικονομικώς στο επαγγελματικό τους έργο και τέλος των δικαστικών λειτουργών, που αισθάνονται, ότι δεν υπάρχει διαθέσιμος χρόνος για να τον αφιερώσουν σε μια προσπάθεια συμφιλίωσης των διαδίκων. Πέραν του γεγονότος ότι μια τέτοια τακτική εκ μέρους τους, καθόλου περιέργο, να παρεξηγηθεί σοβαρώς από επιθεωρητές και συναδέλφους.

2. Αλλά και στην όλη δικαιοκή ρύθμιση **του άρθρου 214α**, που με τις συγκεκριμένες δικονομικές οριοθετήσεις του μάλλον δεν διευκόλυνε την επιτυχή ανάπτυξη του Θεσμού.

Ο περιορισμός της διάταξης στις υποθέσεις, που υπάγονται μόνον στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου κατά την τακτική διαδικασία, σμίκρυνε τον ορίζοντα εφαρμογής του θεσμού και απέκλεισε, όχι και τόσο πειστικά, την εξώδικη επίλυση της δικαστικής διαφοράς από το Μονομελές Πρωτοδικείο, από το Εφετείο και πολύ

περισσότερο από τον Άρειο Πάγο.

Οι προφανείς αυτές αιτίες και ίσως και άλλες δευτερεύουσες, αλλ' εξίσου σημαντικές, δημιούργησαν ακατάλληλο έδαφος στο θεσμό αυτό για να αναπτυχθεί και να καρποφορήσει.

Συμπέρασμα: Η μέχρι τούδε εμπειρία καταδεικνύει ότι η συμβιβαστική λειτουργία του δικαστή, κατά γενική ομολογία, ήταν ασήμαντη.

Στον ελληνικό δικαιοκή ορίζοντα, όμως, δεν έλειψαν και οι εξωδικαστικές μορφές επίλυσης των διαφορών. Ως λ.χ.

α) η εξώδικη επίλυση διαφορών μεταξύ καταναλωτών και επιχειρηματιών από νομαρχιακή επιτροπή εδρεύουσα σε κάθε νομαρχία και αποτελούμενη από ένα δικηγόρο, ένα εκπρόσωπο του Συλλόγου Επαγγελματιών του νομού και έναν εκπρόσωπο του Συλλόγου Καταναλωτών (**βλπ. άρθρο 11, ν. 2251/1994**),

β) οι εργατικές διαφορές, που συχνά επιτυχώς επιλύονται συμβιβαστικώς στην Επιθεώρηση Εργασίας της περιοχής τους,

γ) Σημαντική είναι και η συμβολή του Συνηγόρου του Πολίτη (ν. 2477/1997) αλλά και του Τραπεζικού Μεσολαβητή στην επίλυση των σχετικών διαφορών, εξωδικώς,

δ) Στις εξώδικες μορφές επίλυσης των διαφορών θα πρέπει να συμπεριληφθεί και η Διαιτησία, παρά το δεσμευτικό κατά κανόνα χαρακτήρα της αποφάσεώς της, που την προσομοιάζει προς τη δικαστική απόφαση και τη δικαστική διαδικασία.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Commission) στην προσπάθειά της να βοηθήσει την εισαγωγή στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης εναλλακτικών συμβιβαστικών τρόπων επίλυσης των διαφορών στο πεδίο του αστικού και εμπορικού δικαίου, παρακινούμενη και από τη σφοδρή επιθυμία των επιχειρηματιών να επιλύουν τις διαφορές τους συμφιλίωτικά, διότι έβρισκαν τη διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων βραδύνουσα, ασύμφορη και ανεπαρκή, **τον Οκτώβριο του 2004 συνέταξε μια «πρόταση οδηγίας» για «ορισμένα θέματα διαμεσολάβησης σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις».**

Επί του παρόντος η Πρόταση της Επιτροπής εξετάζεται από το Συμβούλιο και, απ' ό,τι γνωρίζω, δεν έχει εισαχθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο [υπάρχει όμως γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής ΟΚΕ (EEC 286/ 17.11.2005, σελ.. 1)].

Ιδιαίτερη αξία τον καιρό αυτό αποδίδεται σε μια εξώδικη εναλλακτική συγκεκριμένη μορφή επίλυσης των διαφορών, τη Διαμεσολάβηση (Mediation) και τη Συμφιλίωση (Conciliation) που και οι δύο προϋποθέτουν την επικουρία ενός τρίτου προσώπου στη διαμεσολαβητική προσπάθεια.

Έναυσμα για τις μορφές αυτές επίλυσης διαφορών υπήρξε η διαπίστωση, ότι συχνά οι ενδιαφερόμενοι, ενώ έχουν την καλή πρόθεση να λύσουν τη διαφορά τους χωρίς να εμπλακούν στις χρηματοβόρες και χρονοβόρες δικαστικές διαδικασίες με αθέταιο συνήθως αποτέλεσμα, παρά ταύτα δεν είναι σε θέση να εντοπίσουν με ουσιαστικό τρόπο τα επίμαχα σημεία της έριδας και να τα διαπραγματευθούν αίροντας τις παρεξηγήσεις μεταξύ τους κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να επιτευχθεί μια συμβιβαστική λύση.

Τα συνήθη εμπόδια, αγκάθια, της άμεσης μεταξύ των διαδίκων συνδιαλλαγής είναι η προκατάληψη, ο φόβος αποκάλυψης ορισμένων ευαίσθητων επιβαρυντικών της επιχείρησης στοιχείων, ο κίνδυνος παρερμηνείας της προσπάθειας για συναλλαγή του ενός μέρους ως αδυναμία και διάθεση για υποχώρηση, η αμοιβαία αντιπάθεια αντίμαχων πλευρών εξαιτίας της διαφοράς και τέλος η υποτίμηση του αντιδίκου. Αυτά και ίσως και άλλα μικρότερης σπουδαιότητας δυσχεραίνουν την άμεση διαπραγμάτευση και την ευθεία συμβιβαστική προσπάθεια μεταξύ των ενδιαφερομένων. Έτσι καθίσταται αναγκαία η μεσολάβηση τρίτου που έχει αποκτήσει σχετική εμπειρία και εξειδίκευση στις μεθόδους συνδιαλλαγής.

Η Διαμεσολάβηση τρίτου καλείται να θεραπεύσει τις ως άνω αδυναμίες, να συνδράμει στην εντόπιση των επίμαχων σημείων της διαφοράς και να υποβάλει στους ενδιαφερομένους συγκεκριμένες προτάσεις επιλύσεώς της. Σε περίπτωση δε αποτυχίας δεν έχει εξουσία να εκδώσει απόφαση, όπως στη Διαιτησία, ή στη δικαστική διαμάχη. Συνεπώς οι ενδιαφερόμενοι έχουν πλήρως την πρωτοβουλία των εξελίξεων.

Ός προς τη διαφορά δε μεταξύ Διαμεσολάβησης και Συμφιλίωσης πρέπει να σημειωθεί, ότι αυτή δεν είναι πάντοτε ορατή. Συνήθως εντοπίζεται σε διάφορα εξωτερικά στοιχεία, που ποικίλουν από Χώρα σε Χώρα. Η ανάπτυξη των εν λόγω εναλλακτικών μορφών επιλύσεως των διαφορών πλεονεκτούν έναντι των δικαστικών διαδικασιών σε πολλά επίπεδα.

1) Λειτουργούν κατά κανόνα με οικονομία χρόνου και δαπάνης. Το πλεονέκτημα αυτό είναι μεγαλύτερο όσο ταχύτερα επιτυγχάνεται ο συμβιβασμός. **2)** Υπάρχει η δυνατότητα συνεκτίμησης και μη νομικών στοιχείων, γεγονός αδύνατο στα πλαίσια εφαρμογής του Νόμου. **3)** Οι προτεινόμενες λύσεις δίνουν προτεραιότητα στα συμφέροντα και όχι στα δικαιώματα των μερών (interest – based rather than rights – based). **4)** Οι άκαμπτες λύσεις του «όλα ή τίποτε», που πολλές φορές συνεπάγονται οι δικαστικές αποφάσεις, αποφεύγονται. **5)** Η δυνατότητα συμφιλίωσης των αντίμαχων μερών μέσω της αποφυγής της υπάρξεως νικητή και ηττημένου διευκολύνει τη συνέχιση των σχέσεων μέσα στον κόσμο των επιχειρήσεων.

ΤΑ «4 Cs»

Στην αγγλοσαξονική θεωρία και πράξη γίνεται συχνά λόγος για τα «4 Cs» (Consensus, Continuity, Control., Confidentiality). Ήτοι **Consensus (Συναινέση)**, που σημαίνει ότι η διαδικασία και η έκβασή της εξαρτάται κατ' ολοκληρία από τη βούληση των μερών, **Continuity (Συνέχεια)**, που υποδηλοί τη διατήρηση των επαγγελματικών σχέσεων μεταξύ των αντίμαχων πλευρών, εν αντιθέσει με τη δίκη, που οδηγεί τις σχέσεις των διαδίκων σε ανιούσα κλιμάκωση της έριδος (on-going relationship), **Control (Έλεγχος)**, που επισημαίνει, ότι η εξέλιξη της υπόθεσης εξαρτάται από τη διάθεση των μερών για την ανεύρεση της πιο κατάλληλης γι' αυτούς λύσης και **Confidentiality (Εχεμύθεια)**, που αξιώνει για τις διαδικασίες αυτές την αρχή της εμπιστευτικότητας

σε όλες τις συζητήσεις και πράξεις των ενδιαφερομένων και συμμετεχόντων μερών.

Στα πλεονεκτήματα των ως άνω εξώδικων διαδικασιών δεν πρέπει να παραλείπεται, λόγω της σπουδαιότητάς της, να επισημαίνεται και η ελάφρυνση του φόρτου εργασίας των δικαστηρίων.

Σε γενικές γραμμές στις διαδικασίες αυτές αποφεύγονται οι διαδικαστικοί τύποι χωρίς όμως να παραβλάπεται η ουσία του δικαίου ή να αγνοούνται οι θεμελιώδεις δικονομικές κατακτήσεις, ως της ακρόασης των αντίμαχων μερών, της ισότητας στην αντιμετώπισή τους και της ανεξαρτησίας και αμεροληψίας του Διαμεσολαβητή, το πρόσωπο του οποίου αποτελεί κομβικό στοιχείο επιτυχίας του Θεσμού.

Γι' αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία ποια θα είναι η κοινωνική ή επαγγελματική ομάδα, η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει τον κύριο τροφοδότη του θεσμού του Διαμεσολαβητή ή του Συμφιλιωτή. Η άποψή μου είναι, ότι κατ' αρχήν η ευχέρεια αυτή θα μπορούσε να δοθεί σε έμπειρους δικαστικούς, συνταξιούχους ή εν ενεργεία, εφ' όσον τούτο είναι επιτρεπτό. Το ίδιο και για δικηγόρους και συμβολαιογράφους.

Όλοι αυτοί με πλούσια νομική και κοινωνική εμπειρία θα μπορούσαν κατόπιν μιας ειδικής σύντομης κατά το μάλλον ή ήττον σχετικής επιμόρφωσης, να αποτελέσουν βασικά στελέχη στο νέο για τη χώρα μας θεσμό.

Χωρίς όμως να παραγνωρίζεται και η δυνατότητα συμμετοχής και άλλων προσώπων έξω από τον επαγγελματικό νομικό χώρο, που επίσης θα ήσαν εν δυνάμει ικανοί λόγω άλλης επαγγελματικής εμπειρίας και εξειδίκευσεως να αναλάβουν το ρόλο του Διαμεσολαβητή, όπως π.χ. οι προερχόμενοι από τις επαγγελματικές τάξεις των ψυχολόγων – επικοινωνιολόγων ή ακόμη και από παλαιούς εμπόρους – επιχειρηματίες, των οποίων ο λόγος έχει ιδιαίτερη βαρύτητα στον κλάδο τους και αξιώνεται μεγάλου σεβασμού. Το ζητούμενο είναι να συνδυάζεται στο πρόσωπο του Διαμεσολαβητή η κατάλληλη για την περίπτωση γνώση και εμπειρία με την ειλικρινή διαθέσή του να συμβάλλει σε μια συμβιβαστική φιλική επίλυση της διαφοράς κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων.

Ο Θεσμός της Διαμεσολάβησης είναι μια σύγχρονη παγκόσμια πρόκληση στον τρόπο επιλύσεως των διαφορών, ίσως και μια νέα θεώρηση, αλλά και προοπτική για το πώς μπορούν οι μεταξύ των προσώπων έριδες να αντιμετωπισθούν σε μια πεπαιδευμένη κοινωνία. Μήπως τελικά η προσπάθεια για σύγκλιση απόψεων είναι οικονομικά και κοινωνικά επωφελέστερη από την εξόντωση του αντιπάλου σε μια δικαστική διαμάχη.

Χαιρετίζω την προσπάθεια όλων των διοργανωτών της σημερινής ημερίδας και ιδιαίτερα του Κέντρου Διαμεσολάβησης και Διαιτησίας του Συνδέσμου Ανωνύμων Εταιρειών και Ε.Π.Ε. στην ανίχνευση ενός άλλου δρόμου επίλυσης των διαφορών μεταξύ των επιχειρηματιών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΙΖΟΣ
Πρόεδρος Ελεγκτικού Συνεδρίου ε.τ.

15

**ΘΕΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ
Η ΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ**

Σχετικά με τον θεσμό της Διαμεσολάβησης στην επίλυση των διαφορών δημοσιεύθηκε στο τεύχος του Μαΐου 2007 του περιοδικού «Το Βήμα του Δικηγόρου», που εκδίδεται από το Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών η ακόλουθη ανακοίνωση :

«Οι Δικηγορικοί Σύλλογοι της Χώρας έχουν εγκαίρως αντιληφθεί τη σημασία, που μπορεί να έχει όχι μόνο για τις επιχειρήσεις, αλλά και για το κοινωνικό σύνολο, η επιτυχής καθιέρωση του θεσμού της διαμεσολάβησης.

Μάλιστα, ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών, σε σειρά σεμιναρίων που διοργάνωσε, αφιέρωσε ιδιαίτερη παρέμβαση για τον θεσμό της διαμεσολάβησης.

Η Ολομέλεια Προέδρων Δικηγορικών Συλλόγων Ελλάδος εξέφρασε την θετική της στάση σχετικά με την οργάνωση του θεσμού, ωστόσο, θεωρεί ότι αυτό θα πρέπει να γίνει υπό προϋποθέσεις, τις οποίες ανακοίνωσε με έγγραφο προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Συγκεκριμένα, αναφέρει ότι ο θεσμός της διαμεσολάβησης θα πρέπει να οργανωθεί τηρουμένων των εξής προϋποθέσεων:

1) Ο Διαμεσολαβητής θα πρέπει να είναι δικηγόρος, διότι θα πρέπει να παρέχονται εγγυήσεις τήρησης του νόμου και κατά τη διαδικασία αυτή, και να τηρούνται οι κανόνες δεοντολογίας. Επομένως, η οργάνωση του θεσμού θα πρέπει να γίνει αποκλειστικά στους κόλπους και υπό την ευθύνη των Δικηγορικών Συλλόγων της Χώρας. Αυτό βέβαια, δεν αποκλείει συνεργασία και με άλλους κοινωνικούς φορείς.

2) Για την διαμεσολάβηση θα πρέπει να προβλέπεται αμοιβή ανάλογη με τις αμοιβές, που προβλέπο-

για την διάδοση και εμπέδωση του θεσμού της διαμεσολάβησης σε μη υποχρεωτική βάση, γίνεται και η σκέψη οργάνωσης ειδικών εκπαιδευτικών σεμιναρίων για νομικούς, σε μόνιμη βάση, με σκοπό την απόκτηση των σχετικών απαιτούμενων δεξιοτήτων.

Τέλος, η πολιτική των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στοχεύει στη διάδοση και εμπέδωση της διαμεσολάβησης, με σκοπό να διευκολυνθεί η απόδοση της δικαιοσύνης και για τον λόγο αυτό υπάρχουν και οι σχετικοί πόροι.

Για την μελέτη των ζητημάτων αυτών και για την εκπόνηση σχετικής πρότασης, έχει συσταθεί ειδική Επιστημονική Επιτροπή, η οποία αναμένεται να καταθέσει σχετική ολοκληρωμένη πρόταση».

νται για τον συμβιβασμό (εφόσον φυσικά η διαδικασία διαμεσολάβησης δεν καταλήξει σε συμβιβασμό με σύμπραξη του διαμεσολαβητή).

3) Είναι εξαιρετικά σημαντικό να υπάρξει ένας Κώδικας Δεοντολογίας, που θα εφαρμόζεται από τους διαμεσολαβητές, όταν ενεργούν διαμεσολάβηση σε σχέση με υποθέσεις που εμφανίζουν στενό σύνδεσμο με την ελληνική έννομη τάξη.

Επιπλέον, η Ολομέλεια αναφέρει, ότι η σχετική διαδικασία που προβλέφθηκε στον Κ.Πολ.Δ. δεν απέφερε αποτελέσματα, αντιθέτως δε δημιούργησε γραφειοκρατία και αυτό γιατί ήταν υποχρεωτική.

16

**Η ΑΝΑΓΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ ΣΤΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΤΟΣΟ ΣΕ ΕΘΝΙΚΕΣ
ΟΣΟ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΣΥΝΟΡΙΑΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ**

Από τον Σύνδεσμο Εξαγωγέων Βορείου Ελλάδος [Σ.Ε.Β.Ε.] εστάλη προς το Ελληνικό Κέντρο Διαμεσολάβησης και Διαιτησίας, το με αριθ. πρωτ. Β5/1828 της 8.6.2007 έγγραφο, το οποίο έχει ως εξής :

«Όπως είχαμε την ευκαιρία να εκφράσουμε σε προηγούμενη επιστολή μας και μέσω της συμμετοχής μας στην ενημερωτική εκδήλωση που οργάνωσε ο Σύνδεσμός μας στη Θεσσαλονίκη, ο Σύνδεσμος Εξαγωγέων Βορείου Ελλάδος πιστεύει στην ανάγκη εφαρμογής και στη Χώρα μας του θεσμού της Διαμεσολάβησης στις εμπορικές διαφορές, τόσο σε εθνικές, όσο και κυρίως σε διασυνοριακές υποθέσεις.

Είναι γνωστό, ότι όσον αφορά στις τελευταίες, στα πρακτικά προβλήματα κορεσμού των δικαστηρίων προστίθενται συχνά πολύπλοκα θέματα σύγκρουσης νόμων και δικαιοδοσίας, πολιτισμικές διαφορές καθώς και πρακτικές δυσχέρειες γλωσσικού και οικονομικού χαρακτήρα, σε ορισμένες δε χώρες και αξιοπιστίας του δικαστικού συστήματος ή εξεύρεσης αξιόπιστου νομικού συνεργάτη.

Με αυτό το δεδομένο ο Σύνδεσμός μας έχει αποφασίσει, ότι στο

πλαίσιο της δράσης του για στήριξη των μελών του, θα συμβάλλει στην προώθηση του θεσμού της διαμεσολάβησης στην Χώρα μας και ειδικότερα στην επιχειρηματική κοινότητα της Βόρειας Ελλάδας.

Παράλληλα ο ΣΕΒΕ έχει αποφασίσει να παρακολουθεί **τόσο** τη δική σας πρωτοβουλία σχετικά με το Ελληνικό Κέντρο Διαμεσολάβησης και Διαιτησίας, **όσο** και όποιες άλλες αξιόπιστες πρωτοβουλίες αναπτύσσονται **ή** θα αναπτυχθούν, σε εθνικό **ή** περιφερει-

ακό επίπεδο, για την ίδρυση κέντρων διαμεσολάβησης.

Μάλιστα ο ΣΕΒΕ πιστεύει, ότι η δυναμική, που έχει αναπτυχθεί στη Ν.Α. Ευρώπη με την ένταξη των περισσότερων Χωρών της στην Ε.Ε. και την υποψηφιότητα άλλων για διεύρυνση, την κατακόρυφη ανάπτυξη του εμπορίου και των επενδύσεων με τις γειτονικές μας Χώρες και τη στρατηγική για ανάδειξη της Θεσσαλονίκης ως μητροπολιτικού κέντρου της Ν.Α. Ευρώπης, συνηγορεί στην ανάγκη ίδρυσης, με την υποστήριξη των επιχειρηματικών φορέων, κέντρου διαμεσολάβησης στη Θεσσαλονίκη, η οποία πιστεύουμε, ότι θα έχει πολλαπλό όφελος και απόκριση από τις επιχειρήσεις καταρχάς από την Ελλάδα και στη συνέχεια από τις γειτονικές Χώρες.»